

вѣ-ти мѡ сѧ молаха, и дѡмаха: Ако ны изгонишь, повели ни да идемъ въ свинско-то стадо. И рече имъ: идете. И тѣ ѡмъ излѣзоха, отидоха въ свинско-то стадо. И тоа часъ сичко-то стадо свинско сѧ устреми прѣзъ вѣрга въ море-то, и погинаха въ воды-ты. И свинари-ти повѣгнаха, и като додоха въ града приказаха сичко, цю сѧ сѡчи, и за вѣсны-ты. И ето, цѣлъ градъ излѣзе да по-срѣшнѣ Исуса: и като го видѣха, примолеха мѡ сѧ да излѣзе отъ тѣхны-ты прѣдѣлы. И той влѣзе въ кораба, и прѣмина, та доде въ своѧ си градъ.

Въ понедѣльникъ на 5: недѣла.

отъ Матдея, зачало 51.

Въ онова вѣмѧ, пристѣ-
пиха при Исуса учени-
цы-ти негови, и рекоха
мѡ: зацю говорнишь на
народа съ притчи? И той имъ
отговорн, и рече: Зацюто вамъ е
дадено да познавате тайны-ты на
царство-то небесно, а тѣмъ не е
дадено. Зацю-то, който има цѣ
мѡ сѧ даде, и цѣ мѡ сѧ прѣс-
множи; а който нѣма, и какво-то
има, цѣ мѡ сѧ земе. За това
имъ говоръ съ притчи: зацюто
глѣдатъ и не видатъ, сѡшатъ и
не чѡатъ, нито раздмѣватъ. И
испознава сѧ на тѣхъ пророче-
ство-то Исанево, цюто казва:
„Съсхъ ушн цѣ чѡете, и нѣма да
раздмѣете: и съ очн цѣ глѣдате,
и нѣма да видите. Зацюто за-
дѣвелъ сѡрдце-то на тоа народъ,

и съ ушн-ты тѣшко чѡватъ и за-
ждмѣха съ очн-ты си, да не бы
да видатъ съ очн-ты си, и съсхъ
ушн-ты си да чѡатъ, и съ сѡрд-
це-то си да раздмѣатъ, и сѧ за-
вѣрнѣтъ, и азъ ги исцѣлѡ“. И
ваши-ты очн сѧ влаженны, понеже
глѣдатъ: И ушн-ты ви, понеже
чѡятъ. Зацю-то истина ви дѡ-
мамъ: чѣ много пророцы и пра-
ведницы пожелаха да видатъ,
което вые виждате, и не видѣха;
да чѡатъ, което вые чѡете и не
чѡха. Вые прочѣе чѡйте притча-та
на сѣятель-тъ. На сѣкоѧ чело-
вѣкъ, който сѡша слово-то на
царство-то, и не го раздмѣва, до-
хажда лѡкавыи, и грабѣва посѣ-
лѧно-то въ сѡрдце-то мѡ: той е,
посѣлѧно-то при пѡтъ. И посѣлѧ-
но-то на камениты-ты мѣста, той
е който сѡша слово-то, и тоа часъ
съ радость го приима; Но нѣма
корень въ себе си, и е вѣременно, и
когато настане печаль или гоненіе
заради слово-то, тоа часъ сѧ съ-
блѡзнава. И посѣлѧно-то въ тѣр-
ніе-то, той е, който сѡша слово-то,
и грижи-ты на тоа вѣкъ, и прѣ-
лѡщеніе-то на богатство-то заглѡ-
шава слово-то, и бѡва безплодно.
И посѣлѧно-то на добра-та земля,
той е който сѡша слово-то и разд-
мѣва го: който и приносѧ плодъ,
и прави единъ сто, дрѡгъ шестъ-
десѧтъ, а дрѡгъ тридесѧтъ.

Въ вторникъ на 5: недѣла, Отъ Матдея зач. 52

Рече Господъ таа притча:
Уподобн сѧ царство-то
небесно на единъ чело-
вѣкъ, който посѣлѧ добро
сѣмѧ

